

## Davant del dubte, periodisme

*«Sense (bon) periodisme, la veritat sempre quedarà silenciada o presonera dels extrems»*

**Un col·lega es qüestionava l'altre dia si li sortia a compte, personalment, publicar una notícia que erosionava l'independentisme.** Es tractava d'una informació d'interès però clarament anecdòtica. I no ho deia perquè simpatitzés amb aquest moviment. S'ho plantejava perquè tenia clar que Cs agafaria aquell titular i el liquaria per sumar-lo a la dosi de mala llet diària que el partit d'Albert Rivera bolca contra tothom qui no pensi com ell. De fet, ara estic pensant que, agafant parcialment aquesta columna, al senyor de les llambordes li podria servir per bramar que el "separatisme" està adoctrinant i domesticant els periodistes catalans.

**Reconec que el dilema ibsenià del meu col·lega reporter em va fer pensar.** Pot un periodista sacrificar el seu bé més preuat, una notícia, per petita que sigui, per evitar-ne un mal ús deliberadament partidista? És acceptable deontològicament inhibir-se per no donar municions a polítics sense escrúpols que l'usaran per difamar un moviment pacífic i atacat per tots els poders de l'Estat -els que es veuen i els soterrats? És honest mirar cap a un altre costat per evitar ser còmplice dels que aboquen garrafes de bilis en potents mitjans de comunicació que les fan empassar en bucle a l'audiència sense plantejar-se si allò té alguna base? Val la pena complir amb el primer manament de l'ofici si això suposa alimentar injustament les antipaties contra una comunitat formada per milions de persones?

**Mirem-ho des d'una altra perspectiva: val la pena explicar situacions noticiables però intrascendents que després seran amplificades i distorsionades** per alguns mitjans catalans que viuen d'aquestes misèries? Parlo d'escenes protagonitzades pels autoanomenats "constitucionalistes" que seran exagerades i elevades al nivell de categoria perquè els independentistes els hi agafin encara més tírria. O bé: és responsable difondre determinada informació o imatges que amb tota probabilitat els més hiperventilats arreblegaran i faran voltar per les xarxes socials per intoxicar i alimentar artificialment el victimisme?

**Penso també en els vídeos escapçats que dies enrere corrien per Twitter** i que, per art de màgia, convertien mossos acorralats i atacats per violents eixelebrats en *Terminators* amb porra que carregaven indiscriminadament contra manifestants aparentment inofensius. La realitat ja és prou eloqüent, perquè molts antidisturbis -sobretot els enviats pel Ministeri de l'Interior- ja queden ben retratats en gravacions que recullen agressions gratuïtes en seqüències senceres, inapel·lables, que haurien de ser respostes, com a mínim, amb sancions exemplars.

**I doncs, cal? La meua resposta, tant en uns casos com els altres, és que sí.** Que val la pena, que surt a compte, que és necessari explicar sempre la veritat i relatar amb honestedat el que succeeix al nostre voltant. I fer-ho responsablement, aportant context, amb paraules precises que no portin a equívocs ni enganys. I confiar sempre en la responsabilitat i el sentit comú dels receptors del nostre treball.

**Com em va dir algú fa temps:** davant del dubte, (bon) periodisme. Perquè si no, la veritat sempre quedarà silenciada o presonera dels extrems.